

[Statsministeren]

med beslutningsforslaget. Vi mener, at Socialdemokratiet ikke opnår andet med en sådan omlægning end en teknisk sænkning af de formelle trækprocenter på den enkeltes selvangivelse. Det kan se kønt ud, men det er jo lidt af et bedrag, for de samlede marginalskatteprocenter falder praktisk talt ikke.

Det afgørende må være, at vi ikke har væsentlig højere effektive marginalskatteprocenter end i de vigtigste konkurrerende lande. Det mener vi sikres af regeringens reform, men ikke af Socialdemokratiets forslag.

Et afgørende problem ved bruttobeskatningen er i øvrigt det forslag til en overgangsordning for kapitalindkomst, både positiv og negativ, der følger med. Det er selvfølgelig klart, at en pludselig indførelse – hvis vi altså fik den – af en så høj bruttoskat som foreslået af Socialdemokratiet medfører store ændringer for den enkelte, som kræver overgangsordning, men vi synes, at forslaget om at gange skatteværdien af eksisterende fastforrentede lån med halvanden ikke rigtig holder vand. Vi mener, at den vil kunne omgås i alt for mange tilfælde og i andre tilfælde ramme tilfældigt, og den vil også være svær at administrere. Den vil forvride prisdannelsen på ejendomsmarkedet, og den vil endelig i den foreslåede udformning først have udtømt sine konsekvenser om ca. 30 år.

I »Økonomisk Reform« har regeringen fastholdt skattereformens princip om, at skatten af kapitalindkomst følger laveste personskattesats. Da denne sænkes med 5,5 procentpoint, er der altså i regeringens forslag indeholdt en lavere beskatning af både kapitalindtægter og kapitaludgifter, men vi synes, det sker på en afbalanceret måde, så bl.a. boligejernes økonomi kan sikres uden besværlige overgangsordninger.

Endelig har regeringen i stedet for en bruttoskat peget på øremærkede sikringsbidrag, betalt af arbejdsgivere og lønmodtagere, til formål, der har klar tilknytning netop til arbejdsmarkedet. En sådan omlægning mener vi at der vil være mere perspektiv i. Men der er da også, kan man sige, i en vis forstand lighedspunkter mellem bruttoskatten og sikringsbidragene.

Socialdemokratiet vil lempe afgifterne med 8-9 mia. kr. Det er jo langt mere end i regeringens forslag, men jeg tror egentlig slet ikke, at vi er så uenige om behovet for afgiftslettelser. Vi vil blot sikre, at vi skaffer pengene andetstedsfra samtidig.

På erhvervsområdet er der en række klare lighedspunkter. Selskabsskatten foreslår vi og også Socialdemokratiet skal ned, og en række fradrag fjernes eller reduceres. Forskellen er – for der er en forskel – at regeringen ønsker at lempe skatten for selskaberne f.eks., ikke mindst i industrien, for at give disse et skub fremad, så eksporten og beskæftigelsen kan vokse.

Nu har jeg gennemgået væsentlige træk i alle fire beslutningsforslag på forholdsvis kort tid, og jeg vil gerne prøve at sammenfatte regeringens syn på de fire forslag.

Der er slet ikke så lidt fælles gods i regeringens og Socialdemokratiets forslag. Det er vel også grunden til, at mange kan have haft svært ved at forstå, hvorfor forhandlingerne så ikke kunne fortsætte og føre til et resultat netop nu.

Det samlede samfundsøkonomiske billede afhænger jo ikke kun af finanspolitikken, der, som jeg nævnte tidligere, altså er en stor anstødssten i S-planen for os, det afhænger også af indkomspolitikken og af pensionsopsparingen. På disse områder har regeringen og Socialdemokratiet som sagt de samme mål, selv om metoderne unægtelig er forskellige.

Så når Socialdemokratiet mener, at de på trods af den kraftige finanspolitiske lempelse alligevel om få år skulle kunne opnå ligevægt eller overskud på betalingsbalancen, må det jo på en eller anden måde især skyldes, at Socialdemokratiet regner med, at betalingsbalanceproblemet uden noget indgreb i de næste år løser sig selv. Det er meget elskværdigt, men det er nok – endog efter min målestok – for optimistisk.

Vi mener, at denne vurdering ikke er realistisk. Underskuddet på betalingsbalancen i Danmark er i høj grad et strukturelt underskud. Kun ved at gøre den private eksportsektor større kan vi vende underskuddet til et overskud. Derfor er det nødvendigt at sænke skattesatserne for såvel virksomheders som personers indkomst. Lavere skatter vil forbedre konkurrenceevnen, øge investeringerne og således forbedre beskæftigelsen. Det er den vej, vi skal.

For at sikre en forbedring af betalingsbalancen må væksten i den private sektor ledsages af en stram offentlig udgiftspolitik og større privat opsparing, herunder tilskyndelse til større pensionsopsparing.